

Arrest

nr. 281 638 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en behoort u tot de Hazara-etnie. U bent een ismaelitische sjiïet. In de zomer van 2015 verliet u Afghanistan. U kwam op 18 oktober 2015 aan in België en vroeg een dag later internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde daarbij dat u geboren was in het dorp Koshkak in de Kayanvallei in het district Dushi van de provincie Baghlan, waar u in een landbouwersgezin opgroeide.

Uw vader kwam 5 of 6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan om toen hij in aanvaring was gekomen met M. (...), een invloedrijk man met banden met de taliban. M. (...) is vervolgens naar Dhani Ghorï gegaan en heeft daar gestreden tegen de overheid. Ongeveer 2,5 jaar na de dood van uw vader kon de overheid de

man vatten en verdween hij gedurende 5 jaar achter de tralies. Na zijn vrijlating werd u geïnterviewd door de moordenaar van uw vader. Deze problemen deden u Afghanistan verlaten.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, kopies van de brieven van de overheid over de moord op uw vader en over uw problemen, en een envelop.

Op 22 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw verklaringen over uw herkomst niet aannemelijk waren. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgde de beslissing en de redenering van het CGVS in haar arrest van 15 april 2019.

U bleef in België en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 29 mei 2019. In uw tweede verzoek bleef u bij uw eerdere verklaringen over uw herkomst. U stelde ook dat u nog steeds gezocht werd door mensen van de Kayan-vallei. Voorts verwees u naar de onveiligheid in uw zogenaamde regio van herkomst, naar de psychische problemen van uw moeder en naar uw eigen zelfmoordgedachten. Ter staving van uw tweede verzoek legde u vier foto's neer van u genomen in Kayan en een kopie van de Belgische verblijfsvergunning van de persoon die met u op de foto's staat.

Op 29 november 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, gezien er nog steeds geen geloof kon gehecht worden aan uw herkomst uit Kayan. Uw bijkomende verklaringen en stukken konden daar geen verandering in brengen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 12 mei 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vol dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan altijd in het dorp Koshkak in het district Doshi van de provincie Baghlan verbleven hebt. Voorts verwees u opnieuw naar de veiligheidsproblemen in uw beweerde regio van herkomst. Nog zouden uw problemen erger geworden zijn: uw broer A.A. (...) zou verdwenen zijn omwille van uw problemen met M. (...). Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u een bevestigingsdocument van de lokale ouderen neer waarin uw problemen en uw herkomst besproken worden, en een enveloppe.

Op 24 juni 2020 verklaarde het CGVS uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, gezien er nog steeds geen geloof kon gehecht worden aan uw herkomst uit Koshkak. Uw bijkomende verklaringen en stukken konden daar geen verandering in brengen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U hebt België na deze beslissing niet verlaten en diende op 12 november 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van dit verzoek verklaarde u tijdens uw vorige verzoeken te hebben gelogen over uw identiteit, herkomst en problemen. U stelde dat uw werkelijke familienaam niet A. (...) maar M. (...) is en dat u niet in Koshkak maar wel in Mulayaan in Daray Kayan (Kayan-vallei) in het district Dushi van de provincie Baghlan in Afghanistan bent geboren, waar u woonde tot aan uw vertrek in 2015. U stelt verder dat, in tegenstelling tot wat u tijdens uw vorige verzoeken verklaarde, uw beide ouders nog in leven zijn.

U verklaarde verder dat u Afghanistan bent ontvlucht omdat u een relatie had met uw buurmeisje en dat haar vader u wilde laten vermoorden nadat jullie betrapt waren. U voegde hieraan toe dat uw neef in 2011 of 2012 werd vermoord door een onbekende persoon die u via WhatsApp contacteerde na uw aankomst in België en u opdroeg uw identiteit en herkomst te verbergen voor de Belgische instanties en dreigde ermee uw familie te vermoorden als u toch de waarheid zou zeggen.

Op 17 december 2020 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk, gezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Daray Kayan, in district Doshi van de provincie Baghlan. Uw bijkomende verklaringen en stukken konden daar geen verandering in brengen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Omstreeks mei 2021 verliet u België en ging u naar Frankrijk, waar u gedurende ongeveer één maand verbleef bij een vriend. Hierop werd u teruggestuurd naar België en diende u op 16 augustus 2021 een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

U herhaalt de verklaringen die u aflegde tijdens uw vierde verzoek om internationale bescherming. Zo zegt u dat uw werkelijke familienaam niet A. (...) maar M. (...) is en dat u niet in Koshkak maar wel in Mulayaan in Daray Kayan (Kayan-vallei) in het district Dushi van de provincie Baghlan in Afghanistan bent geboren, waar u woonde tot aan uw vertrek in 2015. Verder verklaart u dat u een seksuele relatie had met uw buurmeisje. De vader van dat meisje, die overigens het hoofd van uw dorp is, ging naar de Taliban, waarna zij uw familieleden omstreeks augustus 2021 benaderden en vroegen waar uw was. Uw familieleden zeiden dat ze dat niet wisten. Hierop werden uw ouders geslagen, hun huis verbrand en uw broer A. (...) vermoord.

Ter staving van uw verzoek legt u uw eigen taskara en die van uw vader neer, alsook uw schoolrapport.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit de Kayan-regio in de provincie Baghlan. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Uw tweede en derde verzoek werden niet-ontvankelijk verklaard omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst. U diende geen beroep in tegen deze twee beslissingen. In het kader van uw vierde verzoek verklaart u dat u in werkelijk afkomstig zou zijn van een ander dorp in uw regio. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard omdat u nog steeds uw herkomst uit deze regio niet kan aantonen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vastgesteld dient te worden dat u wat betreft uw regio van herkomst slechts dezelfde verklaringen herhaalt, waarover het CGVS tijdens uw vierde verzoek om internationale bescherming reeds besliste dat er geen geloof aan kon worden gehecht. Zo stelde het CGVS namelijk dat zowel de RvV als het CGVS reeds hadden vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit de Kayan-regio. Dat u slechts verklaart uit een ander dorp afkomstig te zijn gelegen in dezelfde regio, wijzigt hier niets aan (Verklaring volgend verzoek 5 en 10).

De documenten die u neerlegt, namelijk uw eigen taskara, die van uw vader en uw schoolrapport, wijzigen ook niets aan de bevonden ongeloofwaardigheid van uw herkomst. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dit geldt des te meer daar u zelf ook toegeeft in uw eerste verzoek een frauduleuze taskara te hebben afgegeven (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Verder kunnen uw verklaringen over de dood van uw broer, de fysieke aanval op uw ouders en de verbranding van uw huis niet worden beschouwd als nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten (Verklaring volgend verzoek 16). Zoals vorige keer reeds werd opgemerkt kon er geen geloof worden gehecht aan uw problemen naar aanleiding van de seksuele relatie

met uw buurmeisje. Enerzijds was dit zo omdat van u verwacht wordt dat u vanaf het begin uw volledige medewerking verleent door alle relevante feiten mee te delen en anderzijds omdat u geen geloofwaardige verklaring kon bieden voor de reden waarom u uw ware identiteit en problemen had verhuuld voor de Belgische asielinstanties (CGVS beslissing 1529580X). Dat u nu slechts verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele manier als bewezen wordt beschouwd, vergroot uw kans op internationale bescherming niet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname

van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “wet van 15 december 1980), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna “EVRM”), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.”

Verzoeker wijst op artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), geeft enkele theoretische beschouwingen en stelt:

“In casu acht verzoekende partij dat de elementen die zij binnen het kader van haar nieuw verzoek heeft neergelegd, elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Hij legde de nadruk op het feit dat zijn vrees tot vervolging nog steeds actueel was.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de machtswissel in Afghanistan. Dienaangaande doet hij gelden:

“Verzoeker benadrukt nogmaals dat er niet lichtzinnig dient te worden ingegaan op de uiteengezette omstandigheden van vorige zomer. De staatsgreep heeft plaatsgevonden, numereuze slachtoffers gemaakt en desastreuze gevolgen gehad op lange termijn, zowel op niveau van geweld als op niveau van humanitaire omstandigheden (hongersnood, enz.).

De fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de Taliban, die voorheen werden beschouwd als het belangrijkste vervolgende orgaan in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet, zijn nieuwe elementen die een nieuw onderzoek van de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken.

Men betwist echter met klem de analyse van verwerende partij betreffende deze situatie.

De lengte van de bestreden beslissing toont aan dat dit nieuwe onderzoek noodzakelijk is en dat het CGVS het heeft verricht. Dit onderzoek is echter helemaal niet in concreto verricht, maar op een algemene, politieke wijze, zodat het kon worden toegepast op alle latere verzoeken die vanwege de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend.

De beoordeling door de CGVS van de nieuwe situatie in Afghanistan is in strijd met de aanbevelingen van het UNHCR van februari 2022, waarin de staten worden opgeroepen:

(...)

De bestreden beslissing is het tegendeel van wat de UNHCR van alle landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend, verlangt.

Deze benadering van het CGVS is in strijd met artikel 51/8, 57/6/2 Vreemdelingenwet en 25 van de Richtlijn 2005/85/EG.”

Verder gaat verzoeker in op de behandeling van verwesterde Afghanen bij een terugkeer naar Afghanistan. In dit kader voert hij aan:

“De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

In haar gezaghebbende "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", was de UNHCR in 2018 al van mening dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben :

(...)

De onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van de EASO, du UNHCR, Asylas, de Vienna Institute for International Dialogue and Coopération en de antropoloog Friederike Stahlmann, werd gecompileerd door de Organisation suisse d'aide aux réfugiés in een artikel van 26 maart 2021 (...)

Wij lezen o.a. in dit rapport dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan :

(...)

Volgens de antropoloog Friekerike Stahlmann, worden alle terugkeerders er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen, o.a. ook op religieus vlak :

(...)

Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld, vanwege hun familie, bureu, de samenleving, maar ook de Taliban, die vandaag aan de macht zijn :

(...)

Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord :

(...)

De stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimiseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen.

12 maanden na de regimeverandering, is er nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Echter, aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn. Wij lezen toch in een artikel van september 2021 dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername van de Taliban :

(...)

De objectieve informatie op dewelke de verwerende partij haar beslissing staaft, is ook heel somber betreffende de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban. Wij lezen in het EASO-rapport van januari 2022 :

(...)

In het rapport van april 2022, waarop verwerende partij haar beslissing ook staaft, lezen wij :

(...)

In dergelijke omstandigheden, biedt verwerende partij ons absoluut geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer van verzoeker, die al sinds 2015 in België verblijft, jaren heeft gewerkt en duidelijk verwesterd is.

Ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername, en ondanks het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername, is de beslissing voorbarig."

Verzoeker geeft vervolgens enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging en voert aan:

"In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker. Verzoeker verwijst ook naar het voormeld arrest van 31 maart 2022 waarin Uw Raad van oordeel was dat (...)"

Verzoeker doet vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en de toepassing van het voordeel van de twijfel. Hij betoogt:

"In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoekende partij aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas.

Aangezien de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, moet het voordeel van twijfel aan de verzoekende partij gegund worden."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker verder aan dat er een reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker doet in dit kader gelden:

"Verwerende partij betwist de machtsgreep van de Taliban in Afghanistan en de humanitaire gevolgen hiervan in een bepaalde mate niet.

Ze is echter van mening dat een dergelijke situatie alleen uitzonderlijk een schending van artikel 3 EVRM kunnen veroorzaken, indien de persoon in kwestie bij terugkeer in een situatie van extreme armoede met onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Volgens haar worden de preciaire levensomstandigheden niet veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980 maar zijn ze eerder een gevolg van de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Dit wordt met klem betwist omwille van verschillende redenen die hieronder uiteengezet zullen worden. Verzoekende partij meent inderdaad dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker doet vervolgens een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak van het EHRM en rechtsleer, omtrent het gegeven dat de humanitaire crisis in Afghanistan volgens hem een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verder betoogt verzoeker, verwijzende naar rechtsleer, dat subsidiaire bescherming kan worden verleend in situaties van economische crisis/hongersnood en stelt hij: *“Bijgevolg zijn de criteria bepaald in artikel 48/4 van bovenvermelde Vreemdelingenwet vervuld en moet de subsidiaire bescherming worden toegekend aan verzoekende partij.*

Door dit niet te doen schendt de verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 48/4 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet.”

Verzoeker gaat verder in op het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij geeft aan:

“Verzoeker onderlijnt vooreerst dat er een consensus bestaat tussen de buitenlandse waarnemers dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de Taliban en over de vooruitzichten van het land.

Wij lezen in het EASO COI-rapport van januari 2022, waarop de verwerende partij haar beslissing staaft, dat :

(...)

Verzoeker wijst er ook op dat, volgens ditzelfde rapport, veel internationale waarnemers en journalisten het land hebben verlaten of zich moeten aanpassen aan het bewind van de Taliban, waardoor de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen (heel) beperkt is. Uiteindelijk wijst verzoeker ook op het feit dat uit hetzelfde rapport ook blijkt dat verschillende belangrijke bronnen gestopt zijn met publiceren of bijwerken van materiaal dat voorheen van belang was voor het opstellen van rapporten over Afghanistan. In het rapport UNDP, “Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis”, van december 2021, lezen wij

(...).”

Verzoeker gaat voorts opnieuw in op (informatie over) de preciaire levensomstandigheden, humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en voert aan:

“Ontelbare betrouwbare bronnen bevestigen deze bevindingen en trekken de alarmbel :

Wij lezen in de Guidance Note van de UNHCR :

(...)

The World Food Programme maakt de volgende waarnemingen

(...)

In een artikel van de internetsite LaCroix, lezen wij :

(...)

In een ander artikel lezen wij :

(...)

In een artikel van het Franse nieuwsblad Le Monde, lezen zij :

(...)

In een artikel van het Internationaal Comité van het Rode Kruis, lezen wij :

(...)

Uiteindelijk lezen wij in een artikel van de ONG Save the Children :

(...)

Men begrijpt op basis van voorgaande bronnen dat na 20 jaar oorlog en het vetrek van de Westerse troepen, de situatie van Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001. Kinderen bedelen op straat of worden zelfs verkocht in een poging om voedsel te kopen.

De gehele bevolking is in een strijd om te overleven.”

Verzoeker voert vervolgens aan dat de algemene precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door de handelingen van de taliban. Hij citeert uit algemene informatie en geeft aan:

“Een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, zijn de scholingsperspectieven van de meisjes, onderwerp dat nochtans alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Hoewel de Taliban meegedeeld hadden dat alle kinderen, waaronder ook de meisjes, terug naar school zouden kunnen gaan, werd eind maart duidelijk dat deze belofte aan de internationale gemeenschap, maar vooral ook aan alle Afghanen, nooit uitgevoerd zal worden.

Wij lezen in een artikel van DeMorgen van 24 maart 2022

(...)

Het scholingsverbod van meisjes heeft natuurlijk dramatische gevolgen voor de Afgaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het Talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis die het land doormaakt het hoofd te bieden (zie infra), zal vertragen.

Het scholingsverbod van meisjes is dus één van de opzettelijke handelingen van de Taliban die de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. Amnesty International trekt de volgende conclusie :

(...)”

Verzoeker doet verder gelden:

“De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie zijn duidelijk het gevolg van daden van actoren.”

Verzoeker doet in dit kader andermaal een uiteenzetting, aan de hand van landeninformatie, en concludeert:

“Men begrijpt dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie.”

Verzoeker gaat voorts in op het bewind van de taliban. Hieromtrent doet hij gelden:

“Het huidig bewind van de Taliban, die door geen enkele Staat als officiële regering werd erkend, is zodanig conservatief en streng dat het gelijkenissen toont met het Al Shabaab-regime in Somalië die bekend staat om het volledig gebrek aan respect van de mensenrechten.

(...)

Wij lezen ook in de Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan van de UNHCR van februari 2022 :

(...)

Deze vaststellingen alleen al zijn uiterst onrustwekkend en stellen reeds de vraag van een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel verwerende partij hier met geen woord over rept.

Verzoeker is in het bijzonder ongerust door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de Taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden.

Verzoekende partij meent dan ook dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker voert verder aan dat de situatie in Afghanistan van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt:

“In casu is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. De redenering van verwerende partij hieromtrent wordt met klem betwist.

• *Incorrecte of gemanipuleerde informatie over realiteit ter plaatse*

Er dient opnieuw voldoende aandacht te worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt.

Inderdaad, sinds de Taliban de macht hebben overgenomen wordt de informatie gemanipuleerd: er komt weinig buiten Afghanistan en de informatie die wordt vrijgegeven, is volledig gemanipuleerd en in het voordeel van de Taliban verdraaid.

Bovendien werden vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht om hun werk stop te zetten.

(...)

Hierdoor dient er met de nodige voorzichtigheid om te gaan met de cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren.

De kans is groot dat de realiteit er nog somberder uitziet.

- *Betreffende het willekeurig geweld*

Verwerende partij stelt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Er dient ook willekeurig geweld te zijn, dewelke kan worden geëvalueerd door verschillende elementen.

Ons inziens worden burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer van het willekeurig geweld ter plaatse. In een artikel van Amnesty International lezen wij :

(...)

In the Guidance Note van de UNHCR van februari 2022 lezen wij ook :

(...)

- *Niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers*

Verwerende partij stelt dat het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep sterk zijn afgenomen.

Dit is ten sterkste betwistbaar. De situatie is nu complexer: de aanwezigheid van de Taliban deed de vrees van de bevolking sterk stijgen en maakte plaats voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien.

De Taliban handhaven gewelddadige praktijken die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden.

De rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar.

Bovendien zijn andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen.

Er is dus geenszins sprake van een afname van het geweld. De vorm van deze laatste is simpelweg gewijzigd en het aantal burgerslachtoffers is nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd.

In een rapport van de Britse overheid, lezen wij :

(...)

Volgend document schematiseert hoe het conflict sinds de machtsgreep inderdaad gewijzigd is maar er geen sprake is van afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren: de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebelgroepen die numereuze aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten (cfr. protests).

Burgers worden niet gespaard, zelfs integendeel: ze zijn meer dan ooit kwetsbaar en blootgesteld aan het heersende conflict (cfr. violence targeting civilians).

(...)

Tenslotte dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de redenering van verwerende partij aangezien de term 'burgerslachtoffers' uiteindelijk verschillende interpretaties kent en diens aantal kan variëren volgens de bronnen. Dit heeft als gevolg dat men het aantal burgerslachtoffers en niveau van willekeurig geweld in feit moeilijk precies kan evalueren:

(...)

- *Verdwijnen van een actor*

Verwerende partij tracht aan te halen dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan gezien er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium hebben verlaten.

Dit wordt ten stelligste betwist.

Voorgaande bronnen vermelden reeds de aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP die opkomen tegen de Taliban. Daarnaast benadrukt men eveneens dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-Statens:

(...)

Stellen dat er slechts één actor overblijft in het conflict en om die reden geen sprake is van gewapend conflict getuigt bijgevolg van een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan.

(...)

Er kan niet anders dan vast te stellen dat er in feite nog meerdere actors aanwezig zijn.

Bovendien dient men zich de vraag te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de Westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd? Hebben de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid in dit verhaal?

(...)

- *Doelgericht geweld met collateral damage*

(...)

- *Conclusie*

Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

Artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende conflict. Er kan niet worden geconcludeerd dat punt c niet langer van toepassing is

Omtrent het bestaan van een binnenlands of internationaal conflict en de nood aan bescherming heeft het Hof van Justitie bovendien zeer duidelijk gesteld dat :

(...)

Verzoeker stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. Meer recentelijk met betrekking tot Afghanistan, heeft het Hof besloten:

(...)

De bestreden beslissing weigert de subsidiaire bescherming, op basis van “een zekere appreciatiemarge” van de Commissaris-généraal, waaronder “het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal” (pagina 7 §2 van de bestreden beslissing).

Dit is precies wat het Hof vroeg niet te doen.

De bestreden beslissing geeft de aanwezigheid van 4000 strijders van ISKP toe.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“De bestreden beslissing te hervormen en dienvolgens: - In hoofdorde, aan verzoeker de status van vluchteling te erkennen;

- In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder brengt op 16 november 2022 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft algemene informatie en landenrapporten omtrent de situatie in Afghanistan.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 25 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005, kan vooreerst worden opgemerkt dat de bepalingen in dit artikel een aantal verplichtingen opleggen aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde bepaling verstrekt blijkens artikel 43 van voormelde richtlijn op 1 december 2007. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze de bepalingen van voormeld artikel of de omzetting hiervan naar Belgisch recht door verweerder en bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden. Hij laat immers na om aan te duiden welke bepaling(en) van dit artikel of de omzetting daarvan naar Belgisch recht hij concreet geschonden acht door de bestreden beslissing en hij werkt evenmin uit waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg beroept verzoeker zich niet dienstig op de schending van dit artikel.

4.2. Waar verzoeker zich daarnaast beroept op artikel 15, c) van richtlijn 2011/95/EU, dient opnieuw te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne

uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Het door verzoeker aangevoerde artikel van deze richtlijn, met name artikel 15, c), werd omgezet naar Belgisch recht in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van artikel 15, c) van richtlijn 2011/95/EU. Met de inhoud en de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt, in zoverre dit artikel te dezen van toepassing zou (kunnen) zijn, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

4.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoeker een verklaring in de voormelde zin werd afgenomen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek). Eveneens blijkt dat deze verklaring onverwijld werd overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden, kan dan ook niet worden ingezien. Bovendien wordt dit door verzoeker op generlei wijze uiteengezet. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.4. Verzoeker toont evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

4.5. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, artikelen die inhoudelijk volledig in lijn liggen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet aan de orde.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het district Dushi in de provincie Baghlan in Afghanistan, aldaar problemen te hebben gekend en nood te hebben aan internationale bescherming.

Van verzoeker mocht en mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt in dit kader dat verzoeker meermaals en manifest tegenstrijdige, bedrieglijke en leugenachtige verklaringen aflegde omtrent zowel zijn identiteit, zijn geboorteplaats en herkomst, zijn meest naaste familieleden en zijn problemen.

Zo beweerde verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij zelf A.A.A. heette, dat hij was geboren in Khoskak in de Kayanvallei in Dushi in de provincie Baghlan in Afghanistan, dat zijn vader was vermoord door een zekere M., dat hij ook zelf door deze persoon werd gevisieerd en

dat hij daarom diende te vluchten. Reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd daarbij geoordeeld dat verzoeker, ondanks dat hij meermaals werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, op ernstige wijze aan deze medewerkingsplicht had verzaakt en dat aan verzoekers indertijd voorgehouden herkomst en aangehaalde problemen geen geloof kon worden gehecht.

Desalniettemin bleef verzoeker nog twee volledige procedures internationale bescherming volharden in zijn initiële, tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming afgelegde, verklaringen. Daarbij werd tot tweemaal toe geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde waren en dat hij geen nieuwe elementen of feiten voorlegde die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam.

Tijdens zijn vierde verzoek om internationale bescherming wijzigde verzoeker zijn verklaringen. Hij beweerde dat zijn echte (familie)naam niet A., maar wel M. was (administratief dossier, map vierde verzoek, verklaring volgend verzoek, nr.1). Tevens gaf hij er aan niet te zijn geboren in Khoskak maar wel in Mulayaan, dat evenwel ook in het district Dushi in de provincie Baghlan lag (*ibid.*, nr.5). Verder gaf hij aan dat hij eerder had gelogen over zijn meest naaste familieleden. Zijn ouders zouden, in tegenstelling met wat hij eerder verklaarde, beide nog in leven zijn. Verder zou hij 3 zussen en 2 broers hebben (in plaats van 2 zussen en 2 broers, zoals hij initieel verklaarde). Voorts gaf hij aan dat zijn broer die vermist was I.A. heette, ondanks dat hij eerder A.A. als diens naam opgaf. Ook voor zijn broer en zus die tweeling zouden zijn, gaf verzoeker met de namen A. en K. namen op die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet vermeldde. Verder gaf verzoeker aan tijdens zijn eerste verzoek een valse naam te hebben opgegeven voor zijn vader en stelde hij dat diens echte naam N.A. (en dus niet A.M.) zou zijn. Voorts gaf hij aan dat ook de moord op zijn vader en eerder door hem aangehaalde problemen gelogen waren. Eveneens stelde hij eerder een valse naam te hebben opgegeven voor zijn oom en te hebben verzonnen dat deze oom net als zijn vader werd vermoord (*ibid.*, nr.16). Reeds in het kader van verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming werd daarbij vastgesteld dat ook aan deze nieuwe, door verzoeker afgelegde verklaringen geen geloof kon worden gehecht. Meer bepaald werd er geoordeeld dat aan verzoekers nieuwe verklaringen inzake zijn herkomst omwille van het feit dat hij deze herkomst andermaal situeerde in dezelfde regio in het district Dushi in de provincie Baghlan in Afghanistan en omwille van de reeds tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen dienaangaande geen geloof kon worden gehecht, dat hij met betrekking tot zijn gewijzigde verklaringen inzake zijn identiteit, familie, herkomst en problemen ernstig had verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, dat hij bovendien geen dienstige uitleg verstreekte voor het feit dat hij de beweerde waarheid omtrent zijn identiteit, herkomst en problemen al die tijd verborgen hield voor de Belgische asielinstanties en in dit kader ongeloofwaardige verklaringen aflegde, alsmede dat hij zijn nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, familie, herkomst en problemen met geen enkel document staafde.

Verzoeker voert in het kader van zijn huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op of afbreuk zouden kunnen doen aan de reeds tijdens zijn vier voorgaande verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordeling.

Met betrekking tot de nieuw door hem aangereikte elementen en de door hem afgelegde verklaringen in het kader van zijn voorliggende, vijfde verzoek om internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gemotiveerd:

“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit de Kayan-regio in de provincie Baghlan. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Uw tweede en derde verzoek werden niet-ontvankelijk verklaard omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst. U diende geen beroep in tegen deze twee beslissingen. In het kader van uw vierde verzoek verklaart u dat u in

werkelijk afkomstig zou zijn van een ander dorp in uw regio. Dit verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard omdat u nog steeds uw herkomst uit deze regio niet kan aantonen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vastgesteld dient te worden dat u wat betreft uw regio van herkomst slechts dezelfde verklaringen herhaalt, waarover het CGVS tijdens uw vierde verzoek om internationale bescherming reeds besliste dat er geen geloof aan kon worden gehecht. Zo stelde het CGVS namelijk dat zowel de RvV als het CGVS reeds hadden vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit de Kayan-regio. Dat u slechts verklaart uit een ander dorp afkomstig te zijn gelegen in dezelfde regio, wijzigt hier niets aan (Verklaring volgend verzoek 5 en 10).

De documenten die u neerlegt, namelijk uw eigen taskara, die van uw vader en uw schoolrapport, wijzigen ook niets aan de bevonden ongeloofwaardigheid van uw herkomst. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Dit geldt des te meer daar u zelf ook toegeeft in uw eerste verzoek een frauduleuze taskara te hebben afgegeven (verklaring volgend verzoek, vraag 18).

Verder kunnen uw verklaringen over de dood van uw broer, de fysieke aanval op uw ouders en de verbranding van uw huis niet worden beschouwd als nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten (Verklaring volgend verzoek 16). Zoals vorige keer reeds werd opgemerkt kon er geen geloof worden gehecht aan uw problemen naar aanleiding van de seksuele relatie met uw buurmeisje. Enerzijds was dit zo omdat van u verwacht wordt dat u vanaf het begin uw volledige medewerking verleent door alle relevante feiten mee te delen en anderzijds omdat u geen geloofwaardige verklaring kon bieden voor de reden waarom u uw ware identiteit en problemen had verhuld voor de Belgische asielinstanties (CGVS beslissing 1529580X). Dat u nu slechts verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele manier als bewezen wordt beschouwd, vergroot uw kans op internationale bescherming niet."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoeker heeft gelet op het voorgaande op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, geboorteplaats, herkomst en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk en situatie, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie in zijn zelfverklearde land en regio van herkomst (onder meer de algemene veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie voor personen die als verwesterd worden beschouwd na de machtswissel in Afghanistan) verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker dient het bestaan van een nood aan bescherming in de zin van voormelde artikelen immers *in concreto* aannemelijk te maken en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon. Hier blijft hij, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, geboorteplaats, verblijfplaats(en), herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, levensloop, profiel, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op al deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio

waar geen risico op vervolging of ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT